

TRÍONA WALSH

furtuna de zăpadă

Traducere:
Adina Pinteș

NICULESCU fiction

PROLOG

INIS MÓR, INSULELE ARAN

Vara, vin săritorii de pe stânci!

Se aliniază ca să sară, neînfricați, de pe trambulina improvizată. Se răsucesc și se învârtesc, se rostogolesc ca niște artificii inversate care nu se îndreaptă spre cer, ci spre pământ. Plonjează de pe un platou care se întinde peste marginea stâncii. Curajoșii sau necugetații, depinde cu cine stai de vorbă, alunecă în aer ca și cum ar pluti, unul câte unul, lăsându-se să cadă cu grație și încredere în *Serpent's Lair*¹. Bazinul cu apă de pe malul abrupt este sculptat în stânca de calcar a insulei de forțele naturii, nu de om. Milenii întregi în care valuri și furtuni teribile au format acest bazin dreptunghiular perfect, o magie justificată în vremurile trecute de povești despre o fiară adormită, un șarpe care pusese stăpânire pe acel loc, care zăcea înăuntru. Larg și adânc, bazinul este plin cu apa de mare care își face tumultos loc prin canale subterane ca să ridice nivelul apei. Nerăbdătoare acum să întâmpine săritorii.

---

¹ Poll na bPeist sau Wormhole, celebra piscină naturală în formă de dreptunghi perfect (25 m lungime, 10 m lățime și adâncă de 10-20 de metri), una dintre atracțiile principale de pe insula Inis Mór. În 2014 și 2017, aici s-au organizat competiții RedBull de sărituri în apă.

De pe cele mai bune locuri, păsările care trăiesc pe stânci, cormoranii, gâștele de mare care se scufundă geloase, privesc cum aceste păsări ciudate fără pene se aruncă în pântecul nesățios al șarpelui.

Urale se ridică din rândurile locuitorilor insulei și ale turiștilor care se adună să vadă spectacolul, cu briza mării adiindu-le pe gât și soarele de vară strălucindu-le pe fețe. Un mod extraordinar să-și petreacă o zi de vară pe insula lor, la capătul lumii. O insulă ce nu are niciun vecin pe coasta de vest, doar vastul și solitarul Atlantic. Cel mai îndepărtat colț al Europei, poarta către Lumea Nouă. Se fac picnicuri și oamenii ridică deasupra capetelor telefoanele ca să surprindă salturile impresionante. O ieșire în natură cu toată familia.

Toți spectatorii simt fiorul adrenalinei când, pe rând, fiecare concurent urcă pe platformă, cu degetele de la picioare chircite pe marginea ei. Spectatorii își țin respirația în timp ce înotătorii sar de pe trambulină, fac salturi pline de încredere și teamă, căzând în gol, râvnind la magia zborului și la întâmpinarea valurilor de dedesubt.

Valuri care sunt mai puțin prietenoase acum, în întunericul din faptul iernii. Lumina zilei hibernează ca șarpele rece de dedesubt, adormit și infometat. Pescărușii înghețați de frig sunt singurii spectatori care au mai rămas, plictisiți și cuibăriți laolaltă ca să le fie cald, o protecție reciprocă împotriva zăpezii care cade iarăși. Câțiva se împrăștie din cauza zgomotului. Icnete de efort, sudalme murmurate în barbă. Și sunetul scos de ceva greu ce este târât pe pământ. Dar majoritatea păsărilor rămân pe loc, dezinteresate, mai mult preocupate să supraviețuiască rafalelor de vânt și viscolului, să nu fie azvârlite în întinsul oceanului. Nu dau nici cea mai mică atenție până când nu este aruncat de pe marginea stâncii un alt fel de

săritor, îmbrâncit cu violență. Pe măsură ce vânturile care amenință să se dezlănțuie se întetesc, pe măsură ce orele întunecate ale dimineții par să nu se mai sfârșească, acest săritor, diferit de ceilalți, cade, dar nu cu brațele întinse ca niște săgeți care să taie valurile. Încheieturile îi sunt legate. Ochii îi sunt închiși, dar nu din cauza emoțiilor, a tensiunii sau a concentrării, ci de moarte. Se prăbușește în *Serpent's Lair*, într-o coborâre fără grație, dezordonată. Gâtul se rupe cel mai probabil la impact, o rană care în acest moment nu este decât o insultă pentru cadavru. Odată cu pufnetul și trosnetul scos de corp la impactul cu apa, păsările surprinse se împrăștie, prizoniere prinse între spaimă și vremea îngrozitoare. O umbră de pe marginea stâncii privește în jos, dorindu-și ca torenții de apă să ducă trupul în larg, prin acele canale subterane, departe de aici. Să nu lase nicio urmă. După ce aruncă o ultimă privire, se întoarce, înfruntând viscolul asemenea păsărilor speriate.

UNU

— La naiba, exclamă Cara, cu râsuflarea întretăiată în timp ce închide ușa în urma ei.

Se scutură ca un câine ud. Afară era o vreme sălbatică. Împinsă de vânt ca un copil nepopular pe coridorul școlii, Cara fusese îmbrâncită și izbită de la ușa secției de poliție până la mașina ei. Privi prin parbriz spre portul învăluit în lumina amurgului. Era abia ora 5 după-masa, dar soarele aproape apusese deja. Luminițele sclipitoare de Crăciun înșirate între stâlpii de iluminat de pe coastă săltau și se agitau în vânt de parcă erau electrocutate. Privi cum valuri uriașe se izbeau de chei, bărcile de pescuit din golf se clătinau încoace și încolo ca niște jucării de copii la ora băii tumultoase de seară. Furtuna se dezlănțuise cu dușmănie. Învăluind insula. De la începutul după-amiezii, Cara nu mai văzuse continentul. Era ca și cum vântul ar fi dus mica lor insulă mai departe în Atlantic. Mai departe de lume.

Și, spuneau ei, urma să ningă.

Cara chiar spera să fie așa.

Porni mașina și ieși din parcare, luând-o pe drumul principal prin sat, îndreptându-se spre Derrane, cârciuma lui Daithí. Străzile erau goale. Locuitorii insulei ținuseră seama

de avertismente și rămăseseră la adăpost, în casele lor. Acasă, acolo unde și Cara și-ar fi dorit să fie. Dar ea era singurul ofițer de poliție² de pe insulă. Avea responsabilități. Spre deosebire de colegii ei de pe continent, viața ei era de obicei liniștită pe insula pe care trăiau nu mai mult de 800 de cetățeni, dintre care majoritatea respectau legea. Dar când o furtună îi izola de restul lumii, își câștiga și ea pâinea. Își petrecuse ziua ajutându-i pe locuitorii mai vulnerabili ai insulei să se pregătească pentru furtună.

Cara opri în fața barului. Trase adânc aer în piept și se pregăti să dea din nou piept cu vântul puternic. Coborî repede din mașină și o luă la fugă în sus pe cărare. Prin ferestrele decorate cu beteală, întrezări lumina blândă a lemnelor ce trosneau în foc. Spațiul părea că se strânsese în jurul numărului mic de insulari curajoși care riscaseră să iasă la o bere. Împinse ușa și dădu buzna înăuntru.

Toată lumea din bar rămase nemișcată.

Băuturile rămaseră în aer, la jumătatea drumului spre buze, discuțiile se întrerupseră. Liniștea se așternu în rândul oamenilor. Se simți ca șeriful proaspăt sosit într-un oraș. Lipseau doar ușile batante de salon. Doar că ea era aici de zece ani. Și nu știa de ce toată lumea se deranjase să tacă. S-ar fi simțit la fel de exclusă, indiferent dacă ei ar fi continuat să sporovăiască sau ar fi tăcut. Limba nativă a insularilor era irlandeza, o limbă pe care știa că ea nu o vorbește. Ca majoritatea irlandezilor, nici Cara nu o stăpânea foarte bine. Ceea ce nu a ajutat-o să fie îndrăgită de localnici.

---

² Garda, în original. Garda Síochána, Serviciul Național de Poliție din Irlanda. (n. trad.)

— Sergent, bombăni unul sau doi dintre cei care beau când trecu pe lângă ei, în timp ce abia dacă dădură din cap, nici vorbă să o privească în ochi.

Se îndreptă spre bar. Îl zări pe Daithí discutând cu un obișnuit al locului, un bătrân cu o șapcă pe cap. Cara trecu pe lângă un grup de persoane necunoscute care stăteau într-un colț și discutau vesel între ei. Turiști, chiar și în această perioadă a anului. Insula, cu trecutul ei mistic, cu ruinele sale și cu poziția sa la marginea lumii, nu contenea să atragă oamenii.

Se opri la teighea și se aplecă, sprijinindu-și coatele pe barul din stejar lustruit. Nu-i întrerupse pe Daithí și pe bărbat. Chiar dacă limba era un măr al discordiei între ea și oamenii pe care îi servea, pentru ea era o adevărată plăcere și numai să asculte cum curgeau cuvintele de pe buzele lui Daithí, să-i audă lirisul. Aruncă pe furis o privire rapidă peste umăr ca să vadă dacă cei care beau o ignorau în continuare. Mai mulți aruncară câteva priviri rapide. Știa că aversiunea lor față de ea nu se datora doar limbii. O considerau o străină. Sigur, tatăl ei fusese din partea locului, iar ea trăise aici timp de un deceniu cu Mamó, bunica ei, o femeie de pe insulă, una de-a lor. Dar respirase pentru prima dată cu plămânilor ei aerul poluat al orașului, nu puritatea înghețată a brizei Atlanticului. Și nimeni nu o lăsa să uite acest lucru.

Uneori, când stătea în pat, când copiii ei și Mamó dormeau, iar ea asculta valurile izbindu-se de țârm, Cara se întreba dacă nu cumva problema nu avea nimic de-a face cu limba. Nu avea nimic de-a face cu faptul că ea nu se născuse pe insulă. Poate că adevărul era că ei nu puteau să o înghită din cauza accidentului. Poate că o învinovăteau pentru ceea ce i se întâmplase lui Cillian.

— Hei, ești bine? Pari foarte serioasă.

Vocea lui Daithí îi reteză gândurile. Își ridică privirea și zâmbi.

— Eram cufundată în gânduri, atâta tot. A fost o zi lungă.

— Toată lumea abia așteaptă să te vadă în seara asta.

Zâmbetul Carei deveni mai luminos.

— Și eu abia aștept să îi văd.

Înalt și vâinos ca un pescar, Daithí nu avea nevoie de pază la intrare. În rarele ocazii în care au fost probleme nu a trebuit niciodată să ridice vocea. A fost suficientă o privire. Era un om liniștit și serios. Și unul dintre cei mai buni prieteni ai ei. Împreună cu Maura Conneely, învățătoare la școala primară din localitate, formau un trio unit. Erau prieteni încă de când se cunoscuseră la opt ani pe Kilmurvey Beach, plaja cu nisip alb. Cara, fata de la oraș sosită în vizită, îi întâlnise pe Maura, copilul sălbatic de pe insulă, și pe Daithí cel cu capul pe umeri. Trei luni grozave de vară petrecute împreună în fiecare an puseseră bazele unei legături care dura până în prezent.

— Oaspeți de-ai tăi?

Cara înclină capul în direcția grupului din colț.

— Da, au ocupat toată pensiunea.

— Frumuseț câștig pentru tine în această perioadă a anului.

— Categorie e binevenit. Oricum, continuă Daithí, sunt atât de ușurat să te văd. Gașca se teme că nu vei reuși să te întorci din Galway de dimineață din cauza furtunii.

— Știu, și eu. Imaginează-ți, toată lumea să ajungă în sfârșit acasă, după atâta vreme, iar eu să rămân blocată pe continent.

Daithí clătină din cap.

— Am reușit să prind chiar ultima barcă cu motor. Am fost foarte norocoasă.

Drumul înapoi de pe continent din dimineața aceea fusese cu totul neplăcut, parcă în orice moment vântul avea să răstoarne ambarcațiunea. Căpitanul ajutase pasagerii chinuiți

de râu și greață să coboare de două ori mai repede decât de obicei. Întoarse barca și porni înapoi pe continent înainte ca furtuna să-l țină blocat la mal aici de Anul Nou.

— Asta e, suntem izolați până trece furtuna.

— Ca de obicei. Cara ura sentimentul când vasele erau oprite la mal, iar micul avion de zece locuri nu putea să facă drumul de zece minute până acolo. Atât de aproape și totuși atât de departe. Adevărul era că deși trăiau în secolul XXI, erau acum la fel de izolați precum călugării care trăiseră și se rugaseră aici cu jumătate de mileniu în urmă în mănăstirea ale cărei ruine din piatră rece erau răspândite încă pe toată insula. Cara nu credea că o să se obișnuiască vreodată cu asta. Cu vulnerabilitatea. Cu faptul că dacă avea să se întâmple vreodată ceva rău, erau pe cont propriu. Poate că asta îi și făcea de fapt diferiți pe locuitorii insulei. Se obișnuiau cu această izolare de când se nășteau. O aveau în sânge. Străinii ca ea nu ar fi înțeles-o niciodată.

— Ce fac ceilalți? Maura mi-a trimis un filmuleț cu voi aseară. Părea că toată lumea reușește să se distreze de minune fără mine.

— Chiar ne-ai lipsit, nu te teme, zâmbi Daithí. A fost mai ciudat la început. Seamus are un ușor accent american. Ferdia și Sorcha, ei bine, ei nu s-au schimbat chiar atât de mult, dar, știi, acum sunt sofisticăți, ca la Londra.

Seamus, Ferdia și Sorcha. Ceilalți din gașca acelor veri grozave. Cei care nu rămăseseră pe insulă după ce crescuseră. După accident.

— Sunt surprinsă că nu suferi de o mahmureală îngrozitoare, spuse ea.

— Am stat în spatele barului în cea mai mare parte a timpului. Nu ne-am dezlănțuit prea tare, chiar dacă se vede altceva în înregistrarea video.

— Ar fi trebuit să ai o aprobare pentru chef după orele de închidere. Mai ales că singurul ofițer de poliție de pe insulă era plecat în altă parte.

— Ha, nu era nevoie... Știam că intuiția ta extraordinară ți-ar fi transmis semnale și dincolo de apă!

— Aș fi trecut cu vederea.

Cara ridică o sprânceană, în timp ce pe buze i se ivi un zâmbet jucăuș.

— Ah, de fapt, nici nu a venit vorba de asta. Maura a dat semnalul pe la 11:30 și a hotărât că trebuie să plece acasă.

— Serios? Nu-i stă în fire.

Sprânceana rămase ridicată, dar zâmbetul pieri de pe buze.

— Știu, am condus-o până acasă. Mi-a spus că nu este nevoie, dar am vrut să fiu sigur.

— Poate chiar și Maura Conneely, cea nebunatică și zvăpăiată, îmbătrânește.

— Treizeci și patru de ani nu este o vârstă atât de înaintată, Cara.

— E adevărat, dar așa se simte uneori. Cara își frecă fața cu palmele. Și zi, Daithí, te-ai întâlnit cu ei de când te-ai întors de dimineață?

— Nu. Am trecut pe la casă după ce am coborât de pe vas, dar nu a răspuns nimeni când am sunat la sonerie.

— Probabil că dormeau să le treacă mahmureala.

— Mahmureală după un chef care s-a terminat la unsprezece și jumătate? Chiar că îmbătrânim.

— Bănuiesc că au mai băut câteva pahare după ce s-au întors. Seamus mi-a zis că încălzirea nu funcționează în casă, așa că dacă le mai trebuia cumva vreun motiv ca să bea niște Jameson înainte de culcare, l-au avut.

— Da, cel mai probabil. Cara aruncă o privire spre ceasul de deasupra barului ca să vadă ce oră era. Cât de repede poți să pleci?

— Courtney vine deja să intre în tură, așa că după ce ajunge aici pot să plec.

— Minunat. Bine atunci, o să te aștept în mașină. Vii când termini.

— Nu te duce la mașină. Așază-te la o masă acolo, îți aduc ceva.

Cara privi peste umăr de jur împrejur la cei care erau în pub.

— Ignoră-i, Cara.

— Este greu.

Bărbatul mai în vârstă de la bar se aplecă peste bar și se uită la ei, cu privirea ușor împăienjenită. Arată cu degetul spre Cara.

— Féach ar do chuid gruaige rua, zise el. Ní maith liom an phiseog sin i láthair na huaire!

— În engleză, ca să înțeleagă și sergentul, Liam, îi spuse Daithí.

Îi luă o clipă ca să înțeleagă, apoi zâmbi și își dresă vocea.

— Îmi pare rău, draga mea, tuși el din nou, am spus că nu-mi place părul tău roșcat, având în vedere piseog... ăăă, superstiția... din perioada asta a anului, spuse el.

Cara nu-i răspunse nimic.

Zâmbind nepăsător, bărbatul se ridică de pe scaun și se îndreptă spre toaleta bărbaților.

— Oă, nenorocita asta de piseog, ce superstiție stupidă, chiar stupidă, zise Cara, întorcându-se spre Daithí. Întotdeauna mi s-a părut ciudat că într-un ținut plin, chipurile, de roșcați, există o superstiție conform căreia dacă prima persoană care-ți iese în cale în ziua de Anul Nou este o femeie roșcată, atunci ai ghinion tot restul anului. Cu siguranță nimeni nu ar mai îndrăzni să iasă din casă în ziua aceea!

— Probabil că a fost inventată de cineva care s-a săturat de câți oameni a văzut de Crăciun, răspunse Daithí. „Regret,

nu pot să ies din casă astăzi, s-ar putea să mă întâlnesc cu o femeie roșcată. Dă-mi, te rog, bomboanele de ciocolată și telecomanda”.

— Ha, s-ar putea să ai dreptate, râse Cara. Apoi oftă. Abia aștept să văd cât de mult o să mă evite în următoarele zile.

Daithí se uită la Cara.

— Știu că am mai spus-o și înainte, dar de ce nu mai încerci să înveți limba? Oamenii ar putea să aprecieze asta, spuse el, cu blândețe. S-ar putea să ajute în astfel de situații.

— Încerc să folosesc cele câteva cuvinte pe care le știu și nu pare să-i impresioneze deloc. Daithí se încruntă, dar nu mai zise nimic.

— Bine, continuă Cara, mă duc la mașină. Ne vedem când ajunge Courtney.

— Nu ar trebui să dureze mai mult de zece minute, bine?

Ușa se deschise și în pub intră un obișnuit al locului, răvășit de vremea de afară. În urma lui, o rafală puternică făcu să se clatine cu zgomot tablourile de pe perete. În special unul dintre ele care se legănă. Apoi căzu la pământ și sticla se împrăștie pe toată podeaua de lemn. Liniștea se așternu pentru a doua oară în pub. Toate privirile se îndreptară spre locul unde fusese tabloul.

— Oh, asta chiar nu e piseog bun, spuse bătrânul care se întorcea de la toaletă, trăgându-și răsufarea. Nu e deloc semn bun.

Tâțâi și clătină din cap.

Daithí se făcu nevăzut în spate ca să aducă o mătură.

— Ce înseamnă? întrebă Cara, enervată de curiozitatea ei.

— Un tablou care cade de pe perete? Înseamnă că cineva o să moară.

DOI

Cara împinse ușa și ieși din bar. Abia aștepta să iasă de acolo. Nu voia să aibă nimic de-a face cu superstițiile lor și cu semne prevestitoare de moarte. Trăise destule la viața ei fără să mai fie nevoie să asculte prostiile acelea.

Luând-o prin surprindere, o rafală îi zbură chipiul de pe cap și îl duse în mijlocul unei vijelii complice care îl luă repede pe sus și îl aruncă într-unul dintre copacii de la marginea drumului.

— Dă-mi-l înapoi! strigă Cara ridicându-și privirea spre cerul de seară. Era singurul loc ferit de pe insulă unde copacii puteau să crească. În rest, doar câțiva copaci piperniciți reușiseră să supraviețuiască luptei cu vânturile care băteau necruțător dinspre ocean. Nouăzeci și nouă la sută din insulă era doar un amestec dezordonat de întinderi de pământ ticsite de calcar. Plate și monotone. Acesta era singurul loc din care nu avea cum să-și recupereze chipiul.

Cara se uită fix la chipiul care rămăsese agățat între crengi. Mai că putea să-i distingă forma ce se profila pe cerul întunecat și înnoțat. Oftând, îl abandonează acolo. Dacă vijelia îl lua pe sus dintre crengi, avea să-și găsească drumul înapoi spre ea. Toată lumea știa exact unde să îl înapoieze.

Se așeză în mașină și aruncă o privire în oglinda retrovi-zoare. În puținele momente cât rămase fără chipiu, cocul ei îngrijit se ciufulise de tot. Șuvițe rebele de păr roșu auriu, ca niște limbi de foc se eliberaseră și șerpuiau acum, ca o meduză, în toate direcțiile. Își trecu mâinile prin păr, încercând să le netezească și se privi mai atent în oglindă. Își trecu mâna peste obraz și își atinse bărbia cu degetele. Mai era oare aceeași Cara pe care gașca o știa de acum zece ani?

Își scoase telefonul și deschise mesajul video pe care Maura i-l trimisese aseară pe WhatsApp. Clipul reușise să îi schimbe complet starea de spirit în camera de hotel ieftină și nu foarte luminoasă din Galway, unde plecase, fără prea mare tragere de inimă, într-o călătorie în interes de serviciu. Și, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, simțise și puțină invidie. Apăsă din nou pe butonul de redare. Vacarmul discuțiilor și al acordurilor muzicii tradiționale irlandeze răsună în toată mașină. Hărmălaia unei seri reușite în oraș.

— Ne e dor de tine, sergent Cara-ra-ra-ra! se auziră răc-netele Maurei în timp ce fața ei ba apărea, ba dispărea de pe ecran. Părul ei lung, șaten închis, era dat după urechi, iar cerceii mari în formă de cerc i se încurcară parțial în șuvițe. Își aranjă o bretea a tricoului în dungi albe și negre, distrasă la un moment dat de imaginea ei de pe ecran. Ochii albaștri ai Maurei erau dilatați și încețoșați, iar la față era aprinsă. Toate mărturiile ale unei distracții de pomină. Râdea cu gura până la urechi. Apoi imaginea se zgâlțâi brusc, pentru o clipă apăru tavanul, apoi din nou chipul Maurei, care era acum cu o băutură în mână.

— Aoleo, scuze, ce spuneam? Ah, da, ne este dor de tine, *caidín*³! Ne-am fi dorit să nu fii în infectul ăla de Galway, ci

³ Fată, fică, iubită, în irlandeză în original. (n. trad.)

aici, în Derrane cu... să sune tobele... toată gașca! Apoi imaginea se rotește făcând-o pe Cara să simtă un ghem în stomac și alte patru chipuri se iviră alături de Maura pe ecran. Toate la fel de îmbujorate și entuziasmate. Ferdia, Sorcha, Seamus și Daithí.

Ferdia venise în vizită vara trecută, se întorsese pe insulă ca să împrăștie cenușa mamei sale. Dar până în acel moment trecuseră nouă ani de când nu-l mai văzuse. Și imediat se făceau zece ani de când nu îi mai văzuse pe ceilalți doi. Zece ani de la accident. De când grupul se destrămasese. Legăturile pe care ei le crezuseră indestructibile, se dovediseră fragile ca aripile unui fluture.

Ultima dată când îi văzuse erau toți îmbrăcați în negru. Și apoi se împrăștiaseră care încotro, despărțiți de durere.

Dar, pe măsură ce se apropia cea de-a zecea comemorare a morții lui Cillian, se reluase și comunicarea. Mai întâi un e-mail de la Sorcha care spunea că ea și Ferdia vorbiseră și că voiau să vină acasă, ca să marcheze această comemorare. Un apel telefonic de la Seamus, primul după foarte mult timp, și inițierea unei discuții cu el tot despre întoarcerea acasă. Treptat, totul fusese pus la punct. Și acum iată-le fețele transpirate și fericite, mai mature, nu chiar prietenii cu chipuri proaspete din tinerețea ei, ci adulți adevărați.

— Ah Cara! Tar ar ais anois! bolborosi Sorcha în ecran, începând să vorbească în limba ei maternă fiind amețită de băutură. Cara! Întoarce-te, acum!

Zâmbi larg, cu privirea încețoșată, în camera telefonului. Deși Daithí o descriesese drept o londoneză sofisticată, părul ei era vopsit tot într-o nuanță de blond murdar, cu rădăcinile închise la vedere, un aspect pe care ea îl îndrăgea atât de mult.

Obsesia ei pentru Madonna de la începutul anilor optzeci nu dispăruse, evident, nici acum.

— Airímid uainn thú, a stór! Ne e dor de tine, dragă!

— Engleză, Sorcha, vorbește în engleză!

Din spatele ei se auzi vocea lui Ferdia care își dojeni soția vorbind răsplat și sofisticat. Ea se uită la el cu ochii mari, părul căzut pe umeri, capacitatea ei de înțelegere fiind încetinită de alcool. Ferdia clătină din cap. În momentul acela interveni Seamus.

— Ne vedem mâine, Cara!

Ne-ai lipsit în seara asta! S-urile din „lipsit” și „seara asta” se auziră cam împleticite, dar acesta era singurul indiciu că și el băuse la fel de mult ca ceilalți. Arăta grozav. Era evident că îi priiseră soarele și stilul de viață din California. Părul său castaniu deschis era dat pe spate, tuns foarte scurt în lateral, ochii albaștri îi scânteiau, și pistruii aceia... Ca ai fratelui său. Seamus semăna mult cu fratele lui, îi era greu să se uite la el. Apoi Maura întoarse camera și în centrul imaginii apărură Daithí. Îi făcu semn cu mâna și zâmbi. Maura reapărură din nou în cadru. Cu ochii scânteind și roșie în obraji. Firișoare de păr răzlețe i se lipiseră pe frunte, umede din cauza zăpușelii din cârciuma gălăgioasă.

— Ne vedem mâine, Cara! ciripi ea. Maura întinse brațul și prinse din nou în cadru toată gașca, luându-se de după gât, în timp ce în fundal răsuna muzica de vioară, bodhrán⁴ și flajoleț ale cărei sunete se amestecau în hărmălaia oamenilor care sporovăiau fericiți, în strălucirea țipătoare a luminițelor colorate pe care lui Daithí îi plăcea să le înșire în cârciuma lui

⁴ Tobă manuală, instrument specific irlandez. (n. trad.)

în perioada Crăciunului și care scânteiau în spatele lor și îi învăluia în aure multicolore.

— Ne vedem mâine, Cara! strigară cu toții, la unison, chiar și Daithí li se alătură de undeva din spate.

Maura îi trimise un sărut cu vârful degetelor, videoclipul terminându-se cu Maura declamând „Te iubesc, scumpa”, înainte ca ecranul să fie cotropit de degetele ei uriașe care opriră înregistrarea.

Sunctul neașteptat și distinct al lapoviței pe parbriz o făcu pe Cara să-și ridice privirea din telefon. Începuse. Suspină și își închise telefonul. Îl așeză lângă schimbătorul de viteze. Și mai multă lapoviță. Mai deasă. Cara se uită pe geamul de la mașină și o zări pe Courtney, barmanița lui Daithí. Zgribulită într-o pufoaică supradimensionată, se lupta cu rafalele de vânt în timp ce mergea pe stradă. Cara coborî geamul de la mașină.

— Bună, Courtney! strigă ea. Stropii de lapoviță intrară în mașină. Se topiră pe pantalonii uniformei de culoare albastru închis a Carei, lăsând pete întunecate de umezeală.

Fata cu părul închis la culoare își ridică privirea și îi zâmbi.

— Ofițer Cara! strigă și ea, cu accent puternic de New York. Se apropie de mașină. Mă pregătesc să intru în tură. Daithí o să vină la tine într-un minut. Cara ascultă cum pronunțase numele lui Daithí. Daaeci-hii. Nu era rău. Mai ales că era unul dintre acele nume irlandeze care îi încurca pe toți străinii. Trebuia doar să-l pronunțe mai moale, Daaa-hii. Ușor și blând ca bărbatul care îl purta.

— Mulțumesc, Courtney. Și mulțumesc că îl ajuți ca să poată să își ia liber în seara asta.

— Nicio problemă. Mă descurc singură. Cu vremea asta, nu cred că va veni multă lume, zise ea uitându-se spre cer. O să fie liniște în seara asta. Mă voi descurca!

— Oricum, vom fi la Seamus Flaherty, dacă ai nevoie de noi. În regulă, fugi și adăpostește-te de vremea asta oribilă.

— Mulțumesc. Să ai o seară minunată. La revedere!

Fata zâmbi și îi făcu un semn cu mâna în timp ce se grăbi să plece. Cara ridică geamul la loc. Cinci minute mai târziu, înfilit și apropiindu-se cu pași grăbiți sosi chiar el. Sări în mașină.

— Salut, îl întâmpină ea.

— Salut, răspunse el, îmi place freza ta.

— Of, termină. Cara se privi în oglinda retrovizoare și își trecu din nou mâinile prin păr. Vântul asta nenorocit. Să fii văzut numai, chipiul meu este în copacul tău, acolo sus.

— Of, Doamne.

— O să trimit un e-mail șefului pentru altul. Deci, o luăm și pe Maura sau ne întâlnim cu ea acolo?

— Nu știi. Mi-a spus că o să mă sune, dar nu am mai primit niciun semn de la ea. Daithí își scoase telefonul mobil și verifică. Nu, încă nimic. Acestea fiind spuse, cred că Wi-Fi-ul ei e pe butuci. Semnalul de telefonie mobilă era practic inexistent pe insulă. Fie aveai Wi-Fi, fie nu aveai nimic.

— Serios, a rămas fără Wi-Fi?

— Da, Ferdia și Sorcha au trecut pe la ea ieri dimineață să o salute după ce au sosit și le-a spus că nu mai funcționează.

— Nu o să găsească pe nimeni să i-l repare acum de Anul Nou.

— Nu, nicio șansă. Bucuriile vieții pe insulă.

Cara zâmbi.

— Bine atunci, asta înseamnă că nu o să poată să ia legătura cu noi. Hai să trecem pe la ea pe-acasă în drum spre Seamus.

Cara porni mașina. Verifică oglinzile și porni semnalizarea. Un obicei la care nu putea să renunțe, deși pe insulă nu erau

mai mult de trei sute de mașini, iar traficul era aproape inexistent. Aprinse farurile, porni ștergătoarele și ieși pe șosea. Chiar la ieșirea din sat, observă un pieton curajos pe șosea. Încetini până când mașina se opri și coborî geamul.

— Ai grijă aici, Tomás. Vremea s-a dezlănțuit.

Bărbatul se opri și se uită la Cara.

— Am trecut eu prin mai multe furtuni decât ai mâncat tu cine calde, sergent. Nu-ți face griji pentru mine, mă descurc.

Cara îi răspunse cu un zâmbet ușor crispat.

— Încerc doar să fiu de ajutor, Tomás. O seară plăcută. Cara închise geamul de la mașină. Slân⁵.

— La revedere, răspunse el și porni la drum prin vânt și ninsoare.

Cara se întoarse spre Daithí zâmbind cu buzele strânse.

— Vezi tu, Daithí? Spun la revedere în irlandeză și tot ce primesc înapoi este un la revedere în engleză.

— Nu-i poți judeca pe toți după morocânosul de Tomás.

— Nu știi. Oricum, bănuiesc că mai degrabă aș avea nevoie de o mașină a timpului, nu de un curs intensiv de limbă. O mașină care să o aducă pe mama aici, aproximativ acum treizeci și patru de ani, cinci luni și două zile, spuse Cara, uitându-se la mână la un ceas imaginar. Asta ar putea fi de folos.

— Să fim de acord că nu suntem de acord, Cara.

— Așa facem, răspunse ea.

Opriră în fața casei Maurei două minute mai târziu. O căsuță mică, așa că imediat le-a fost clar că nu era nimeni acasă. Casa era cufundată în întuneric.

⁵ La revedere, în irlandeză, în original. (n. trad.)

— O să bat la ușă, pentru orice eventualitate, zise Daithí, coborând.

Cara se uită cum se muta de pe un picior pe celălalt în timp ce aștepta. Apoi se întoarse grăbit, singur. Sări în mașină și trânti portiera după el. Bătu din palme ca să se încălzească.

— În regulă, nu este aici, spuse Daithí, probabil că s-a dus direct acolo.

— Bine atunci. Să pornim spre Seamus. La casa Flaherty.

Cara ieși cu spatele din șosea și întoarse mașina spre vest, pornind în jurul insulei până când ajunse pe coastă. Conversația se stinse, condusul solicitându-i toată concentrația. Fiind într-o zonă mai expusă, rafalele de vânt dinspre mare izbeau laterala mașinii ca niște rinoceri în plin atac. Cara trebui să țină volanul cu mâini de fier ca să țină mașina pe șosea. De jur-împrejur, unde vedeai cu ochii, insula era stăpânită de furtună. Cenușiul nesfârșit al insulei, covorul de roci calcaroase care pătrunseseră prin solul insulei, labirintul de ziduri de piatră și ruinele preistorice împrăștiate, se domoleau de obicei în întinsul albastru al cerului și al mării. Dar nu și astăzi. Astăzi, Cara privi cum griul se întinse nemărginit de la pământ până la ceruri. Nu se întrezărea niciun orizont, nicio ieșire. Se simțea ca și cum ar fi fost înconjurată din toate părțile.

Cara continuă să conducă, urmând linia mării. Valuri furioase atacau linia de coastă de parcă aveau de gând să devoreze insula. Lapovița care începuse să cadă cât timp așteptase în fața pub-ului Derrane se mai domolise și se transformase în zăpadă veritabilă.

În scurt timp, văzură casa familiei Flaherty. Mai repede decât și-ar fi dorit Cara. Arăta cam ca toate celelalte case de pe insulă. Nu avea nimic special.

Trecuseră zece ani de când Cara nu mai pusese piciorul în casa Flaherty. Până în această dimineață, nici măcar nu mai intrase pe aleea din fața ei de zece ani. De-a lungul anilor, privise cu obstinație drept înainte ori de câte ori era nevoită să treacă pe lângă ea. Zece ani însemna foarte mult timp ca să eviți o casă pe o insulă atât de mică.